

Katino ašaros

Kitą dieną Sofiją ir Martyną, po pamokų grįžusius namo, iš karto pasitiko triukšmas virtuvėje, pirmajame namo aukšte. Lyg kažkas būtų ten perkėlęs blynų fabrikėlį iš močiutės Uogienės namų. O virtuvė iš tiesų buvo panaši į veikiančią fabriką! Ant stalo, spintelių, palangių – visur kur buvo išdėliota daugybė mamos virtuvinių rykų: stiklinių, puodelių, stiklainių, ledų šaldymo formelių, tuščių prieskonių indelių, formelių keksiukams ir pyragams kepti, keletas mamos žvakidžių ir netgi pora gėlių vazų. Ir visuose tuose induose, jei tik jie turėjo dugnus, liūliavo kažkas žalio, violetinio, rudo, geltono, margo ir balažin kokios dar spalvos. Visas šias spalvas galėjai pamatyti ir ant šviesių virtuvės grindų, spintelių, stalo ir spindinčiose iš nekantrumo Pasaibos akyse.

– Pasaiba nuo šios dienos bus VILTUVĖS SEFAS. Kaip ta moteliotė televizoliuje. *Gelas*, ar ne?

– Oooo-ho-ho, kokią netvarką čia užveisei? – baisėjosi Martynas, dairydamasis po nusiaubtą virtuvę.

– Valgomą netvarką, – pataisė ją Pasaiba.

– Ar čia visur yra ŽELĖ? – paklausė Sofija, teliūskuodama vieną didelį indą kažko.

– Želė, dlebutukai il dal guminukai. Pasaiba – tiklas guminukų MEISTLAS. Na, gleiciau, leikia palagauti, kol kokiai nols mamiotei vėl neįsiskaudėjo galvos!

Nieko nelaukdamas Pasaiba po vieną stumtelėjo vaikus prie stalo. Ten jau buvo padėtos trys baltos lėkštelės ir gulėjo tiek pat šaukštų sriubai.

– Bet želė reiktų valgyti ne su šaukštu, o su šaukšteliu. Juk tai desertas ir... – stalo etiketo Pasaibą norėjo pamokyti Sofi. Bet šis jai po nosimi kyštelėjo tokio didumo dubenį žalios želės, kad ir

sriubos šaukštas šalia jo atrodė kaip mažutis žvirblelio snapelis.

Pirmas žaliųjų drebučių nedrąsiai paragavo Martynas. Jie buvo saldūs ir visai padoraus (kivių) skonio. Bet tai buvo tik pradžia.

– Neblogai. Kas toliau? – paklausė berniukas, laižydamas šaukštą.

Martynas jau buvo aštuntokas ir visai neblogas matematiškas. Todėl, vos dirstelėjęs į virtuvę, labai greitai sudaugino vieną šaukštą želės su išrikiuotų indų skaičiumi ir gautą rezultatą minutyse palygino su savo pilvo dydžiu. Atlikęs skaičiavimus, stengėsi ragauti kiekvieną drebučių po nedaug. Valgyti daugiau nei po šaukštą kiekvienos rūšies želės, regis, pavojinga gyvybei!

– Avietinė su mėtukių bulbuliukais! – tuoj pat prisistatė Pasaiba su vienu iš mamos puodų, sklidinu tamsiai raudonai žalio marmalo.

– Avietinė su mėtų burbuliukais?! Nieko sau! Nesu tokių drebučių ragavusi! Nagi, nagi, paragaukim... – šaukštu į puodą taikėsi Sofija. – Skanu! Šaunuolis, Pasaiba. Niekada nebūčiau taip sugalvojusi.

– Sofiotė nebūtų, o Pasaiba dalil labai būtų. Tadam! „Geltonas saulytės miegelis“, – geltoną drebučių krūvą pristatė žmogysta. Nieko nelaukęs, pakabino pilną Sofiotės šaukštą saulės ir įgrūdo jai į burną.

– Fui, kokia rūgšti! Kas tai? – susiraukusi nusipurtė Sofija. – Tavo saulė kažkokia parūgusi.

– Sofiočiai palūgusi, o Pasaibai dalil kaip ne... – pradėjo, bet nebaigė Pasaiba, nes, kaip ir Sofija, ėmė raukytis ir purtytis. – Simtas piktų bobučių, o cia tai lūgstelė!

Martynas, matydamas tuos du besiraukančius, „Saulytės miegelį“ praleido ir virtuvėje dairėsi lengviau nuspėjamo skonio.

– Na, virtuvės meistrė, ką dar gero turite? Ar jau skirstomės? – paerzino žmogystą šypsodamasis.

– Viltuvės meistlas dal daug visko tuli lagauti!

Pasaiba nustriksėjo atgal į virtuvę mikliai laviruodamas tarp išdėliotų indų. Šį kartą grįžo nešinas dviem desertais – dumblinai rudos ir juodos spalvos.

– O kaip vadinasi šitas? – atsargiai tyrinėdamas indą su rudos spalvos drebučiais paklausė Martynas.

– Hmm... Pasaiba dal nesugalvojo. Bet tuoj tuoj sugalvos, – trynė savo plaukuotą galvą žmogysta. – Sitas ludas lai būna „Katino asalos“, o tas juodas – „Pelkių migla“.

– O gal paliekam juos atminčiai? – pasiūlė Sofi, kuri jau buvo atsikandusi saulės ir dabar visai nenorėjo ragauti pelkės.

– Nieko panašaus! Gyvenime reikia išbandyti visko, – nusprendė Sofijos brolis ir pakabinęs šaukštą „Katino ašarų“ drąsiai įsidėjo į burną.

Pasaiba Martyno komentarų laukė net išsižiojęs iš nekantrumo, tvirtai sugniaužęs kumštukus. Jo akys išsiplėtė iš nuostabos, mat keletą akimirku berniukas nepratarė nė žodžio, tik raukėsi ir burna gaudė orą. Galų gale iš akių pabiro ašaros...

– Suveikė, – apsidžiaugė Pasaiba.

– Ne, ačiū, aš jau soti! – trenkė šaukštą Sofi. – O ko gi tu dėjai į „Katino ašarų“ drebučius?

– Slyvų uogienės il kaldamono.

– Ir viskas?

– Il dal saują pipilų Pasaiba įdėjo.

– Pipirų? Tyčia, kad raudoti pradėtume? Todėl ir „Katino ašaros“?

– Pasaiba pipiliokų įdėjo tycia. Tik netycia tiek daug. Il tokių dlūtų, kad il Pasaiba lagaudamas velkė. Patiko? – priėjęs paklausė Martyno.

– Gal aš jau... jau... neragausiu „Pelkių miglos“, gerai? Nieko nejausiu... – bandė išsisukti berniukas, graibydamasis už šonų. Bet, pamatęs vandenejančias, maldaujamai žvelgiančias Pasaibos akis, neiškentė: – Gerai, duok jau tą savo pelkių liūną. Blogiau vis tiek nebus!

Sofija apdairiai laukė, kol brolis vėl pradės raukytis, verkti ar spjaudytis. Todėl savo šaukšto kurį laiką prie burnos nekišo. Laukė ir Pasaiba, tik be šaukšto. Martynas pakramtė, pakramtė ir nusišypsojo:

– O šita „Pelkių migla“ tikrai skani! Niekaip nesuprantu, ko čia įdėjai, bet tikrai labai skanu.

– Tikrai, Pasaiba, – traškindama kažką tarp dantų pagyrė ir Sofi. – Iš ko tai pagaminta? Ir ar tai VALGOMA? Toks keistas, bet labai įdomus skonis...

– Valgoma. Pasaiba pats valgė. Il pilviukas negulgė. Il neskau-dėjo. Visiskai.

– Pasaiba, būk geras, pasakyk, koks tas SLAPTAS receptas? – į burną įsidėjusi antrąjį šaukštą „Pelkių miglos“ paklausė Sofija.

– O leceptas būna SLAPTAS, jei jį kam nols tycia al netycia pasako?

– Nežinau... Greičiausiai ne... – nusprendė Sofi. – Bet mes juk turime žinoti, ką valgome?!

– Ne! Pasaiba žmogėnams nesakys, nė uz ką! Slaptas il yla SLAPTAS. Tu tik pagalvok, melgiote!

– Na, jei jau taip... Tada virtuvę tvarkysi vienas! – supyko Martynas ir jau buvo bekiylas nuo stalo.

– Lasinukai il ludas gėlimas is sito butelio, – išpyškino Pasaiba, rodydamas į kampe stovintį „Pepsio“ butelį. Ir tuoj pat patempė lūpą,

lyg būtų įsižeidęs, apgautas ir bala žino kaip dar nuskriaustas. – Lasinukus Pasaiba paspilgino, o liebaliukus ispylė į viltuvės skylę.

– Nieko sau! Niekada nebūčiau pagalvojęs, kad spirgučiai gali derėti su „Pepsiu“. Kaip tau šovė į galvą tokia nesąmonė? *Kietai!* – kraipė galvą Martynas. – Žinai, tavo recepto niekam neatskleisim. Tegul ir būna slaptas. Sutarta?

– Sulta, žmogėne, – apsidžiaugęs sutiko Pasaiba. Ir patenkin-tas nuskubėjo toliau eksperimentuoti į virtuvę, mat keletas indų dar buvo tušti.

Po pusvalandžiuko Sofija išgirdo keistus žingsnius. kažkas iš pirmojo aukšto lėtai, bet užsispyrusiai artėjo prie jos kamba-rio durų. Garsas buvo keistai lipnus: atrodė, lyg kas būtų pri-lipdęs pakuoti skirtą juostą prie laiptų, o paskui lėtai lėtai ją atplėšinėjęs. Kai galų gale durys pamažėle atsivėrė, niekas nei-ėjo. Sofija pribėgo pasižiūrėti ir išsigandusi atsoko atgal – prie durų kabojo prilipęs Pasaiba! Vargšelis galėjo pajudinti tik akis ir lūpas.

– Gelbėk, Sofiote, Pasaiba plilipo, – gailiai paprašė. – Balų boba aukstielnyka, kaip stipliai plitlaukė!

– Ką reiškia „PRILIPO“? KODĖL tu prilipai?

– Melgiotė Pasaibai nesakė, kad želė yla labai pavojinga. Pasaiba vos laiptukais į vilsų uzlipo, bet dabal jau viskas... *Sakutės...*

Sofijai teko į pagalbą pasikviesti Martyną, mat vienai niekaip nesisekė atlupti Pasaibos nuo durų. Ką ten viena – vos dviese atplėšė! Paskui nutempė į vonią pakišo po šiltu dušu. Vandens Pasaiba baisiai nemėgo, bet šįkart nesiskundė. Vargšas buvo visas išsitepęs žele: pilvukas, delniukai ir netgi pirštai. Sulipę

žmogystos plaukai nuo svorio buvo nusvirę į vieną pusę. O viena akelė neatsimerkė, nes jos blakstienos buvo sulipusios į krūvą!

– Kas nutiko, kad tu dabar sulipęs, nors dar neseniai buvai visas sausas ir švarus? – trindamas Pasaibą rankšluosčiu pa-klausė Martynas.

– Pasaiba... pa... pa... – purtėsi nuo šalčio šlapias padaras, – Pasaiba pa... padalė ablikosų želės, į... įpylė į vazelę, o ta va... va... vazelė suplyso...

– Kokios spalvos vaza? – paklausė Martynas.

– Lau... lau... laudona...

– O NE, Pasaiba! Tik ne mamos mėgstamiausią gėlių vazą! – iš-sigando Sofija. – Ką dabar darysime? Mama labai supyks!

– Reikia viską kuo greičiau sutvarkyti! Ne tik vazą, bet ir visą virtuvę. Ir greitai, kol dar tėvai negrižo namo, – nutarė brolis, mat jis turėjo daug geresnę laiko nuovoką nei Sofija ir Pasaiba.

Nors Pasaiba buvo labai šlapias ir nelaimingas, turėjo padėti tvar-kyti virtuvę. Visur telkšojo šviesiai oranžinės lipnios balos, ir pati virtuvė panašėjo į ledo areną, mat išsiliejusi želė po truputį stingo. Trijulė suskilusią raudonąją vazą įvyniojo į seną žurnalą ir paslėpė šiukšlių konteineryje. Sunkiau sekėsi tvarkytis su stingstančia žele, mat ją valant prie paviršių lipo ir plyšo popierinis virtuvės rank-šluostis, begremžiant baigėsi visos kempinių atsargos. Tam, kad pa-naikintų drebučių avarijos pėdsakus, Sofija paaukojo net dvejus savo marškinėlius. Sumirkytais šiltame vandenyje, jais vaikai šiaip ne taip atgremžė stalus ir spinteles. Marškinėlių Sofijai buvo visai negaila, nes kitą vasarą jie, šiaip ar taip, jai būtų buvę per maži.

Tuo metu atrodė, kad avarijos padariniai pašalinti, o nuostoliai vi-sai menki. Tie nuostoliai gulėjo saugiai paslėpti šiukšlių konteineryje.